

УДК 82-93
К42

Серія «Коралові казки»

Усі права застережено

К42 Казки Кіплінга / Переклад Р. Шило. — Харків : Вид-во «Ранок», 2020. — 64 с.; іл. — (Серія «Коралові казки»).

ISBN 978-617-09-5763-4

Казками англійського письменника Редьярда Кіплінга зачитуються дорослі та діти вже понад сто років! Історії про хоробрих і волелюбних героїв пронизані тонким гумором і добротою. Читаючи ці казки, малюк дізнається про великі й загадкові закони природи, про вірність і справжню дружбу.

УДК 82-93

© Joseph Rudyard Kipling, текст, 2020

© Р. Шило, переклад, 2020

© Н. Ю. Донська, ілюстрації, 2020

© К. П. Дворніченко, дизайн, 2020

ISBN 978-617-09-5763-4 © ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

Папір, на якому надрукована ця книга:

безпечний
для здоров'я
та повністю
переробляється

з оптимальною
білістю,
рекомендованою
офтальмологами

eco
paper

відбілювався
без хлору,
без діоксиду
титану

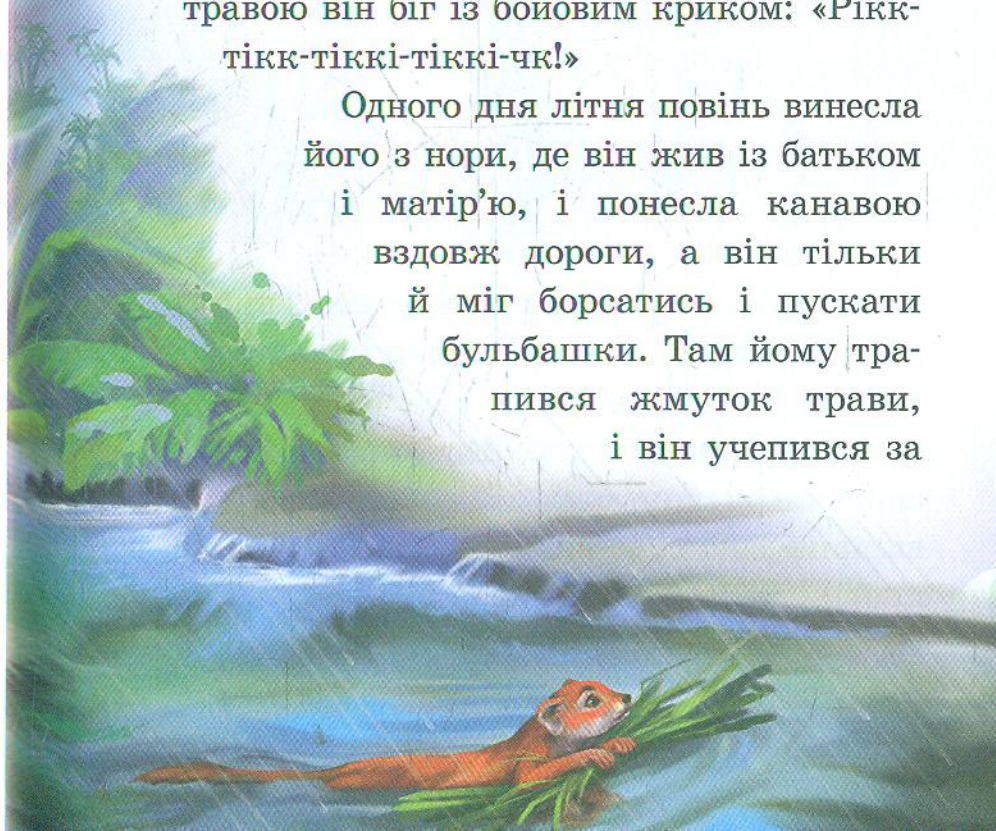
Разом dbaemo про екологію та здоров'я

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

Ріккі-Тіккі-Таві

Ріккі-Тіккі був мангустом і скидався на невеликого kota хутром і хвостом, а голова та звички в нього такі, як у ласиці. Очі й кінчик його допитливого носа були червононісті; він міг чухати будь-де, де йому свербіло, будь-якою лапою — чи передньою, чи задньою; умів так розпушити хвоста, що той ставав наче кухонний йоржик; а високою травою він біг із бойовим криком: «Ріккі-тіккі-тіккі-тіккі-чк!»

Одного дня літня повінь винесла його з нори, де він жив із батьком і матір'ю, і понесла канавою вздовж дороги, а він тільки й міг борсатись і пускати бульбашки. Там йому трапився жмуток трави, і він учепився за

нього й тримався, доки не знепритомнів. Коли він отямився, то лежав під жарким сонцем посеред стежки в саду, весь у багнюці, і чув, як маленький хлопчик каже:

— Тут мертвий мангуста. Влаштуймо похорон.

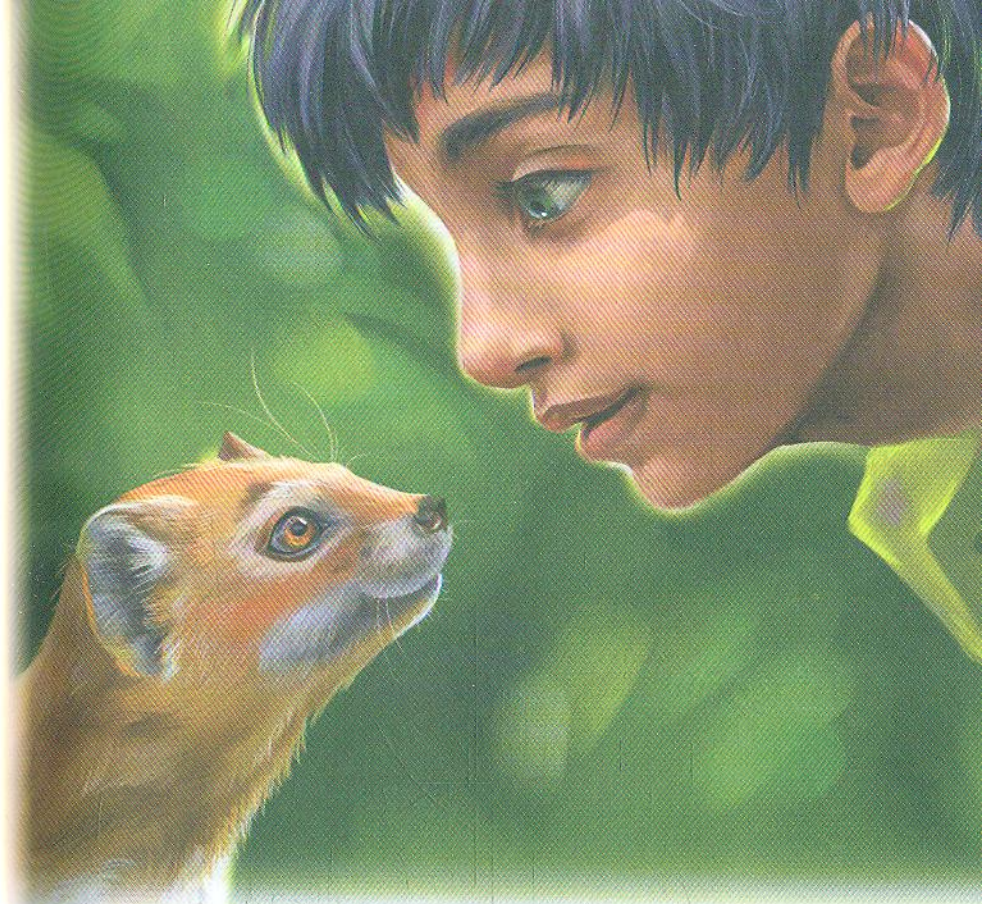
— Ні,— сказала його мати,— візьмемо його й просушимо. Може, він насправді живий.

Його віднесли в дім, і там Великий Чоловік узяв його двома пальцями і сказав, що тварина не мертва, але мало не задихнулася; тож Ріккі-Тіккі загорнули у вату, зігріли, і він розплющив очі та чхнув.

— А тепер,— сказав Великий Чоловік (він був англійцем, який щойно переїхав із сім'єю до бунгало),— не лякайте його, і побачимо, що він робитиме.

Немає у світі нічого важчого, ніж налякати мангусту, бо ця тваринка від носа до хвоста палає цікавістю. Гасло мангустового роду — «Біжи й довідайся», а Ріккі-Тіккі був справжнім мангустою. Він подивився на вату, вирішив, що вона неїстівна, оббіг стіл, сів, поправив шерсть, почувався і стрибнув хлопчикові на плече.

— Не бійся, Тедді,— сказав батько.— Це він хоче з тобою подружитися.

Ріккі-Тіккі зазирнув хлопчикові за комір, понюхав його вухо та зліз на підлогу.

— Боже милосердний! — вигукнула мати Тедді.— І це дика тварина! Мабуть, він такий ручний, бо ми добре до нього ставимося.

— Усі мангусти такі,— сказав її чоловік.— Якщо Тедді не стане підіймати його з підлоги за хвіст чи саджати в клітку, то він цілий день бігатиме то в дім, то з дому. Нагодуймо його.

Йому дали шматочок сирого м'яса. Ріккі-Тіккі воно надзвичайно сподобалось, і, доївши, він вибіг на веранду, сів там на осонні й розпушив хутро, щоб воно просохло до самих корінців. Тоді мангусті стало краще.

— У цьому будинку можна знайти більше всякого,— мовив він сам до себе,— ніж уся моя родина могла б побачити протягом життя. Я тут лишусь і все розвідаю.

Увесь день він блукав по бунгало. Він замалим не потонув у ванні, на письмовому столі сунув носа в чорнильницю, обпік його об кінчик сигари Великого Чоловіка, виліз на коліна Великому Чоловікові, щоб подивитися, як пишуть. Коли настала ніч, він побіг до Тедді в дитячу і став дивитися, як запалюють гасові лампи, а коли Тедді ліг спати, Ріккі-Тіккі заліз до нього в ліжечко; тільки спав аж занадто сторожко, бо підхоплювався на кожен нічний звук і бігав поглянути, хто його видає. Батьки Тедді зазирнули в кімнату поглянути на хлопчика, а Ріккі-Тіккі без сну сидів на подушці.

— Мені це не подобається,— мовила мати Тедді.— Він може вкусити дитину.

— Він такого не зробить,— заспокоїв її батько.— Із цією тваринкою Тедді в більшій безпеці, ніж якби його стеріг вовкодав. Якщо до кімнати заповзе змія...

Але мати Тедді не бажала й думати про такий жах.

Рано-вранці Ріккі-Тіккі подався снідати на веранду, сидючи на плечі Тедді, й він у всіх по черзі посидів на колінах, адже кожна добре вихована мангуста

завжди плекає надію колись стати домашньою, щоб бігати по кімнатах, а мати Ріккі-Тіккі добре навчила Ріккі, як поводитися, якщо йому трапляться білі люди.

Потім Ріккі-Тіккі пішов у сад. То був великий, наполовину дикий сад, із кущами рясних жовтих троянд, з липами й апельсинами, заростями бамбуку та хащами високої трави. Ріккі-Тіккі облизав губи.

— Чудові мисливські угіддя, — промовив він, і хвіст від цієї думки в нього розпушився і найоржився, і він забігав садом, нюшкуючи то тут, то там, доки почув дуже печальні голоси в колючому куці.

То були Дарзі, птах-кравчик, і його дружина. Вони зшили собі шматочками лика з двох великих листків чудове гніздо, а всередину наносили пуху з бавовнику та м'якого пір'ячка. Гніздо гоїдалося на гілці, а вони сиділи на його краю і плакали.

— Що сталося? — спитав Ріккі-Тіккі.

— У нас велике горе, — сказав Дарзі. — Одне з наших малят учора випало з гнізда, і Наґ його з'їв.

— Це дуже печально... Але я сам не з цих країв. А хто такий Наґ? — спитав Ріккі.

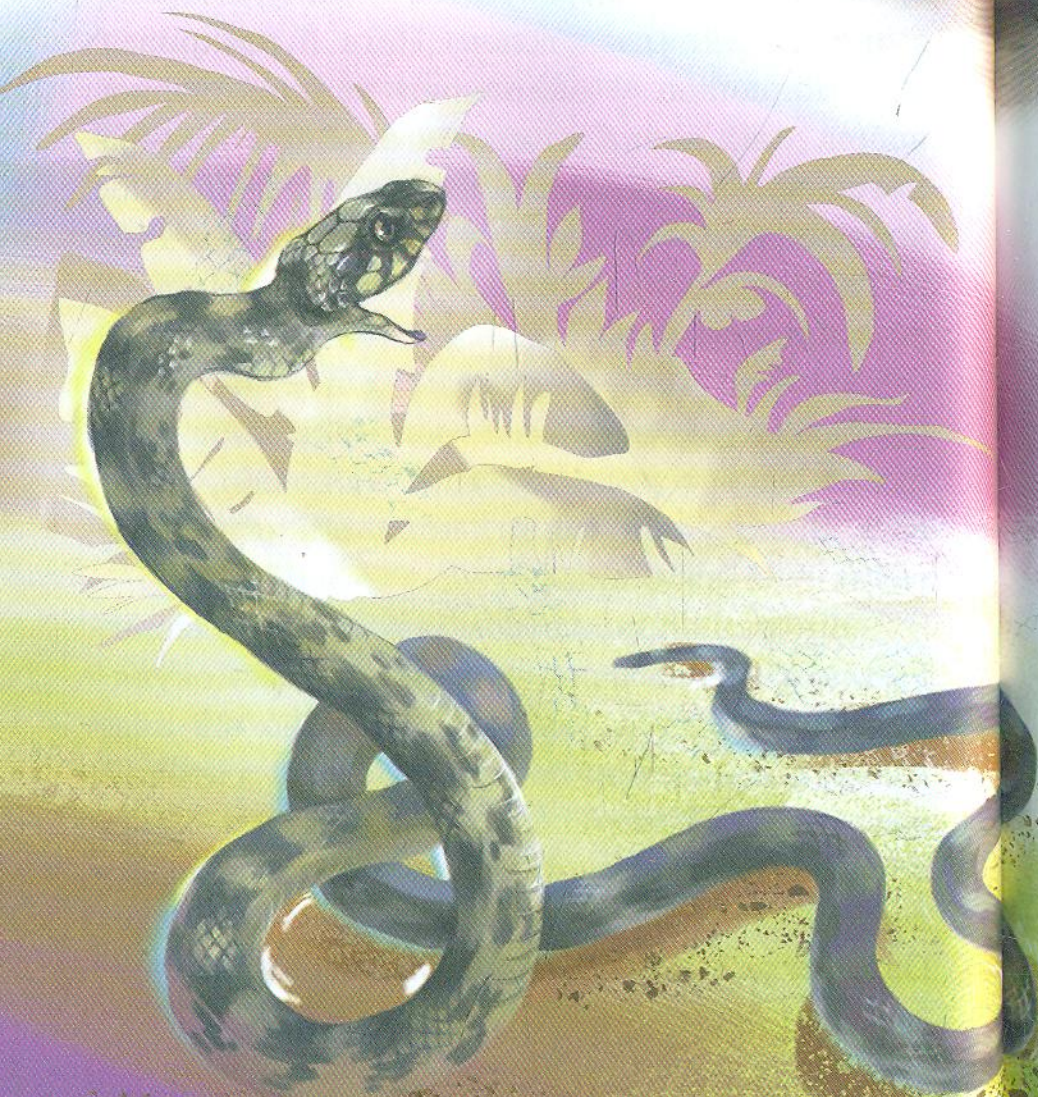
Раптом Дарзі та його дружина сховалися в гнізді, не давши відповіді, бо з густої трави з-під куща долинуло тихе сичання — жахливий звук, від якого Ріккі-Тіккі підскочив більш як на півметра. Потім помалу, потроху з трави здійнялася голова Наґа й розкрився його капюшон — капюшон великої чорної кобри, і від язика до хвоста змії був півтора метра завдовжки. Піднявши третину тіла над землею, він загойдався і подивився на Ріккі-Тіккі лихими зміїними очима, які ніколи не змінюють виразу.

— Я — Наґ, — промовив він. — Великий бог Брахма позначив весь наш рід, коли перша кобра розкрила над ним капюшон, ховаючи Брахму від сонця, коли він спав. Поглянь — і вжахнись!

Він якнайширше розкрив свій капюшон, і Ріккі-Тіккі побачив знак, схожий на окуляри з дужками, на ньому. На хвилю він злякався, але мангуста не може боятися тривалий час, і хоча Ріккі-Тіккі ніколи ще не бачив живої кобри, проте він знав, що справа дорослого мангуста — битися з кобрами і їсти їх. Наґ також це знав і в глибині свого холодного серця боявся.

— Ну,— мовив Ріккі-Тіккі,— знак у тебе чи не знак, але невже ти вважаєш, що маєш право їсти пташенят із гнізда?

Наг' перебував у задумі. Він знав: мангусту в саду означають загибель для нього і його родини рано чи пізно.

— Поговорімо,— промовив він.— Ти їси яйця. То чому б мені не їсти пташок?

— Ззаду! Озирися! — проспівав Дарзі.

Ріккі-Тіккі підскочив у повітря якомога вище, і голова Нагаїни, лихої дружини Нага, пронеслася під ним. Ріккі приземлився їй на спину і вкусив її, але недостатньо довго стискав щелепи і відскочив від хвоста, залишивши Нагаїну пораненою і злою.

Ріккі-Тіккі відчув, що в нього очі горять і червоніють, і сів на хвіст і задні лапки, і роззирнувся довкола, й розлючено зацокотів. Але Наг' і Нагаїна щезли у траві. Ріккі-Тіккі був не проти піти за ними, тільки не був певен, що зможе подолати двох змій одразу. Тож він побіг до стежки коло будинку, посипаної гравієм, сів і замислився.

Ріккі-Тіккі розумів, що він — юний мангуста, і йому особливо приємно було думати,